

DORA RUŽDJAK PODOLSKI, REDATELJICA I INTENDANTICA DUBROVAČKIH LJETNIH IGARA

Nisam za neodgovornu provokaciju

Problem Igara je što nitko od kulturnih djelatnika ne zna točno odgovoriti na pitanje za koga postoji taj festival / Ambijentalnost treba ne samo čuvati nego i pronaći nove vidove ambijentalnosti i s njima uspostaviti dijalog / Važno je njegovati baštinski kompleks, program graditi na hrvatskom autorstvu i čuvati Festivalski dramski ansambl / Igre nude slobodu izražavanja, kompletnu i necenzuriranu / Na repertoaru Igara 2018. bit će Krležin Michelangelo Buonarroti, koji dugo nije igran, a režirat će ga slovenski redatelj Sebastian Horvat. Druga predstava bit će dramatizacija novela Ranka Marinkovića u režiji Darija Harjačeka / Planiramo dovesti i najpoznatiju europsku skupinu suvremenog plesa Rosas iz Belgije

RAZGOVARAO ANDRIJA TUNJIĆ

Imenovanje redateljice Dore Ruždjak Podolski intendanticom Dubrovačkih ljetnih igara bio je povod za razgovor o njezinoj viziji Igara.

Gospođo Ruždjak Podolski, zašto vas je ministrica imenovala intendanticom Dubrovačkih ljetnih igara?

To biste trebali pitati ministricu.

O tome ste valjda razgovarale?

Naravno da smo razgovarale. A podsjetit ću na ministričinu objavu prilikom imenovanja: „Svojim dosadašnjim zapaženim umjetničkim radom i stručnim kvalifikacijama istaknuta redateljica Dora Ruždjak Podolski zasigurno će pridonijeti kvaliteti i daljem razvoju najvažnijega nacionalnog festivala, Dubrovačkih ljetnih igara.“

Je li to san ili stvarnost?

To je kruta realnost. I odgovoran posao isključivo orijentiran na rad. Na danonoćni rad.

I hoćete li promijeniti nepromjenjivo?

Što je za vas nepromjenjivo?

Ustaljena tradicija Igara, petrificirana kao forma čija je promjena nezamisliva.

Za mene to ne bi bila točna definicija Igara.

Što je vama najveći problem Igara?

Najveći je problem Igara što nitko od kulturnih djelatnika, nitko tko savjesno i odgovorno promišlja kulturu – neću govoriti o recipijentima jer je to posve druga tema – ne zna točno odgovoriti na pitanje za koga postoji taj festival i kako bi točno trebao izgledati. Vremena su se jako promijenila od „zlatnog doba Igara“, dok su one funkcionirale kao kulturna inačica tadašnjega društveno-političkog modela, danas nedohvatljiva i, da se poslužim vašim izrazom, petrificirana u sentimentalnom poimanju takve koegzistencije. Dakle, više ništa nije isto, živimo u doba liberalnoga kapitalizma i mene muči komu se obratiti, koga zainteresirati, i to pitanje ne odnosi se samo na Igre, već i općenito na recepciju kulture u Hrvatskoj.

Nije lako promijeniti „nepromjenjivo“?

Kad govorimo o mijenjanju nepromjenjivoga, u povijesti Igara bilo je promjena i prihvaćanja tih promjena.

Kako ćete uskladiti tradiciju i suvremene izazove?

Prvo o tradiciji. Tradicija je zapravo mit, budimo poštene i to recimo.

Djelomice.

Da, nije dokraja mit, jer sve je relativno, zar ne? Ali ono što jest prava tradicionalna vrijednost Igara, kada govorimo o kazalištu i glazbi, to je njihova posebnost – ambijentalnost kakve nema u svijetu. Stoga ambijentalnost treba ne samo čuvati nego i pronaći nove oblike ambijentalnosti i s njima uspostaviti dijalog.

Kako uspostaviti dijalog s turizmom?

To je također mit. I to ne govorim samo kao intendantica, nego i kao kulturna djelatnica kojoj je zadaća govoriti istinu. Dakle, nije istina da se s povećanjem broja turista ambijentalnost izgubila, da je nestala. Jedino što je iz-

gubljeno u odnosu na zlatne 1970-e i 1980-e jest Gundulićeva i Bunićeva poljana. Analizirala sam koje su lokacije postojale u tim vremenima i došla do podatka da Dubrovnik danas ima gotovo dvostruko više lokacija nego ih je imao tada.

Recite nešto o viziji.

Kad razmišljamo i govorimo o viziji kao o početnom pojmu, moji pomoćnici i ja smatramo da Dubrovačke ljetne igre treba vratiti na mapu važnih europskih festivala.

Pa na njoj jest.

Srećom jest. Ali mjesto na mapi ponešto je izbljedito. Izgubilo se ono što se referiralo u odnosu na Europu i svijet koji nas okružuje.

Mislite na prostore bivše Jugoslavije?

Dakako, i na te prostore. I to je dio svijeta koji nas okružuje. Primarno, važno je njegovati baštinski kompleks jer Dubrovnik na baštini počiva. Zatim je bitno graditi dramsku programaciju na hrvatskom autorstvu te na očuvanju Festivalskoga dramskog ansambla, kakav ne postoji u svijetu i koji je posebnost Igara.

Kufer-ansambla, koji predstave odigra u bloku i razide se.

Kako je to kufer-ansambl, ako tri tjedna radi predstavu u Dubrovniku?

Nekada je bio cijelo ljeto, davao je atmosferu festivalu.

Nekada. Opet se vraćamo sentimentalizmu. To je isto kao da kažete da je u zagrebačkom HNK-u, zlatnih 30-ih prošlog stoljeća, na mjesečnom repertoaru bilo oko 25 posve različitih naslova. Nekada se radilo u drukčijim okolnostima. Postoje li danas takve mogućnosti u HNK-u? Ne postoje, takvo što danas je nemoguće. Tako nije samo u Hrvatskoj, nego i u Europi i svijetu. A, i da se vratimo konkretnom – u Dubrovniku je danas prosječna cijena noćenja 750 kuna. Pa vi računajte. Što se tiče atmosfere o kojoj govorite, ona se može postići i nekim drugim strategijama – odgajanjem nove publike, ponajprije mlade, davanjem prilika za rad većem broju raznorodnih umjetnika, radionicama i *master-classovima*, uključivanjem građana u festival.

Jesu li vama Igre festival potvrđenih dostignuća ili mjesto novih trendova i tendencija?

I jednog i drugog. Jedno ne isključuje drugo na festivalu ovakva ugleda. I Salzburg svake godine tradicionalno postavlja *Jedermann*, ali ne zarez ni od novina. Za mene su Igre uzbudljivo mjesto susreta.

Baš to?

Upravo tako. Susreta raznorodnih umjetničkih izričaja i raznorodnih umjetnika. I još su oaza stvaralaštva, u punom smislu te riječi. Igre pod zastavom Libertas zaista nude slobodu izražavanja, kompletnu i necenzuriranu. A to je podjednako važno za umjetnike i za publiku.

Onda mogu ostati kakve jesu?

Da, umotajmo ih pritom u celofan s ukrasnom vrpcom. Tek sam stupila na dužnost i osmišljam programe. To je kao da me pitate...

Ne želim polemizirati.

Možemo i polemizirati. I polemiziramo.

Kad hoćete, odgovorite što ste promijenili kada ste tri godine bili ravnateljica drame

Igara? I tada su Igre imale slobodu, a ipak im je nešto falilo. Ne valjda samo susretište?

Vratila bih se bitnomu. Zasićena sam polu-mitovima i poluistinama koji se lansiraju i kruže javnim, društvenim i kulturnim prostorom, poduprti kulturom šanka i žutula. To je nepodnošljivo ne samo kad je riječ o Igrama.

I što ćete učiniti da toga ne bude?

Smatram da svi moramo biti dovoljno odgovorni, ljudski odgovorni, i da moramo imati savjesti kada govorimo, što i kako govorimo. Umjetnici na Igrama imaju dobre uvjete za rad i odlično su plaćeni za taj rad, za razliku od mnogih drugih mjesta gdje moraju pristajati na kojekakve loše compromise.

Kako tko.

Dvadeset godina djelujem kao slobodnjak, i dobro poznajem uvjete na slobodnom tržištu, koje je za umjetnika najrigorozniji prostor za stvaranje kriterija.

Mnogi ne mogu živjeti tako, a nisu loši umjetnici.

I o tome treba govoriti, ali ne ovom zgodom, čini mi se. To je zaista druga tema, o kojoj bih mogla nadugačko i naširoko.

Znači li to da ćete se zalagati i za promjenu Kazališnog zakona?

Apsolutno ga treba mijenjati. Novi zakon trebao bi omogućiti veću i pošteniju fluktuaciju umjetnika. Više će ih dobiti priliku za rad i karijeru.

Prepoznajete li i u sadašnjem Kazališnom zakonu višedesetljetni problem hrvatskog teatra, njegovu inertnost, samozadovoljstvo, samoreklamarstvo?

Prepoznajem. Možemo li se sada vratiti Igrama, molim vas? Preda mnom i mojim suradnicima leže veliki izazovi. No poanta je u tome što je program Igara za 2018. u mojoj glavi bio – jučer.

Biste li to pojasnili?

Ja se trenutno ne nalazim u 2017. godini, meni se čini da sam pri kraju 2018. a 2019. će biti sutra – tako mi mozak radi i tako mi govori. Godina 2018. nije samo godina promatranja i sustavne analize svega čemu zajedno sa suradnicima težim. Između ostaloga, valja uspostaviti koprodukcijski model s kazališnim kućama u Hrvatskoj, a onda jednog dana i u regiji i u Europi. Tu leži odgovor na pitanje koje ste mi prethodno postavili – predstave bi na taj način živjele i tijekom sezone, bile bi dostupne široj publici. S kuferom ili bez.

U regiji?

Zašto ne? I to je mjesto susreta.

Samo da to ne bude uspostavljanje nekadašnje kulturne jugouravniove, koja je uvijek rasla prema dolje.

Kvalitetna umjetnička imena bit će jamac. Bit će to imena koja iza sebe imaju umjetničke biografije, nagrade, ugled, javnu recepciju. I ne samo imena nego i programi.

Kako ćete ispraviti sva dosadašnja skretanja, krize i propuste hrvatskoga kazališta, za koje mnogi misle da nije dobro?

Pa programima i predstavama.

Kojim umjetničkim snagama, kojom literaturom? To mi se čini vrlo bitnim u provođenju poslova intendantice Igara.

U pravu ste. To jest moj posao i posao mojih suradnika, mojih pomoćnika za dramu i glazbu te inovativne kulturne prakse.

Pomoćnik za dramu je Saša Božić.

On je vrlo zanimljiv redatelj u usponu, komparatist, osoba koja ima širu sliku teatra. S obzirom na zaista impresivnu dramaturšku karijeru u inozemstvu, iznimno dobro poznaje europski kulturni krajolik te posjeduje vrijedne kontakte i angažiran je u modelima europskih kulturnih projekata.

Zato ste ga odabrali?

Vjerujem da će on kao umjetnik s osobitim uvidom u domaća i internacionalna teatarska zbivanja, i u doticaju s konkretnim događanjima izvan granica Lijepe naše, biti dobar za to mjesto. Kao pripadnik mlađe srednje generacije, kojoj ja više ne pripadam, on je upućen i u funkcioniranje europskih fondova.

Mislite da će vam pribaviti novac iz EU-fondova?

I to, naravno. Mi ne smijemo zaostajati u tome. Ako u EU-fondovima postoji količina novaca koju mogu dobiti Igre, zašto ih ne uzeti?

Hoće li Saša Božić moći prožeti moderno s baštinskim?

On to može. To će vas uvjeriti kada vam kažem repertoar Igara za 2018.

Dakle?

U koprodukciji s HNK-om Ivana pl. Zajca u Rijeci radit ćemo Krležina *Michelangela Buonarrotija*, koji dugo nije igran, a režirat će ga slovenski redatelj Sebastian Horvat. Druga predstava u produkciji Festivalskoga dramskog ansambla bit će dramatizacija novela iz mediteranskoga kruga Ranka Marinkovića pod radnim naslovom *Pod balkonima*. Od izvrsne Parove *Zajedničke kupke* u zagrebačkom HNK-a nije rađena zahtjevnija dramatizacija Marinkovićeve proze, koja je dramski itekako zanimljiva.

Tko će režirati?

Režirat će Dario Harjaček, koji je svojedobno iznimno dobro napravio baštinsku crnu komediju *Kate Kapuralica*, retekstualizirajući je na suvremeni način i kojom je s umjetničkim rafinmanom uspio doprijeti do publike. I još ćemo raditi predstavu manjeg obujma, kojom želimo obogatiti i oplemeniti kulturnu ponudu Igara, a radit će je studenti glume i dramaturgije zagrebačke ADU u suradnji s netom diplomiranim redateljima. To je naša obveza prema mladima i baštini. To je baš Sašina ideja o kojoj je dugo maštao, to je njegova rekontekstualizacija dubrovačkih pirnih, svadbenih drama Nalješkovića i Držića, koje nude iščitavanje nove ambijentalnosti. A gdje se to bolje napravi nego u Dubrovniku, omiljenoj svadbenoj destinaciji svijeta.

Za glazbeni program imate dvoje pomoćnika. Zašto dvoje?

Korigirat ću vas ovdje, s pojašnjenjem. U razgovoru s ministricom došli smo do zaključka kako trebamo širiti krug suradnika, a to je i trend u EU u svim važnijim institucijama, pa ću imati pomoćnika za glazbu, Tomislava Fačinija, koji ima mnogo iskustva u radu baš u Gradu, između ostaloga i s Dubrovačkim simfonijskim orkestrom, a pomoćnica za inovativne kulturne prakse jest muzikologinja i producentica Karolina Ruge.

I u glazbi želite kontekstualizirati stare teme i sadržaje?

Da, tako želimo razmišljati i u glazbi, gdje toga dosad nije nedostajalo, ali taj pravac treba učvrstiti.

Bojite li se eksperimentiranja?

Ni najmanje. Nedavno sam razgovarala s kulturnom djelatnicom iz inozemstva koja me u razgovoru oko Dubrovačkih ljetnih igara pomalo popljuvala predbacivši mi da sam odveć tradicionalna, da se previše držim željeznog repertoara.

Ima li ta gospoda ime?

Dopustite mi da je ne imenujem.

Kako ona zna kakav je ukus naše publike?

To je dobro pitanje, ali u svakom slučaju gospoda ima svoju viziju hrvatske kulture i Igara, iako na njima nikada nije bila.

Očito je da u njezinoj viziji kulture malih naroda moraju biti male, a moćnih još moćnije?

Meni je čak bio kompliment što sam etiketirana kao tradicionalistkinja, pogotovo s obzirom na svoje obiteljsko okruženje i tatine skladbe koje sam upijala od malena te zaista mislim da mi je suvremeni kod u krvi.

Dakle, u svemu kako Igre zamišljate neće biti odviše provokacije?

Nisam za neodgovornu provokaciju, zazirem od nje. Ali kad govorim o provokaciji, imam na umu umjetnički i programacijski rizik. Ne vjerujem da itko pouzdano može znati, čak i kada ima asa u rukavu, kakvih primjerice ima u glazbenom svijetu, što će na kraju biti dobro ili odlično. Što se tiče glazbenoga programa, sa zadovoljstvom ću spomenuti da smo u vrlo dobrim pregovorima, s Miscom Mayskim i sa suvremenom plesnom skupinom Rosas iz Belgije...

Ima li ta skupina veze s Janom Fabreom?

Ne! Radi se o najpoznatijoj europskoj skupini suvremenog plesa, oni su alfa i omega suvremenog izričaja, inače dobro poznati hrvatskoj publici i plesnoj kritici. Također smo u pregovorima i s ruskim Komornim teatrom iz Voronježa oko gostovanja Čehovljeva *Ujaka Vanje*, koji je bio nominiran u sedam kategorija za *Zlatnu masku* u Moskvi prošle godine. Čehov nikada nije igran na Igrama.

Dubrovačko kazalište igralo je *Višnjik* u režiji Ivice Kunčevića.

Hvala na korekciji. Bio je igran u Kazalištu Marina Držića 1983, a 1969. na Igrama je izvedeno i *O štetnosti duhana* u američkoj produkciji. Ovo je prvo gostovanje nekoga ruskog kazališta na Igrama, Dubrovnik ima ekskluzivitet europske premijere, nakon koje slijedi turneja po Europi.

S obzirom da obećavate Igre koje će u nekom vidu biti reprezentativan isječak hrvatskoga teatra i kulture, recite, je li to poticaj da u festival ugradite i nešto od onoga što zamišljate ili biste željeli da jest naš teatar?

Uvijek mi je to polazište, samo je pitanje trenutka. Eto na ovojesenim Gavellinim večerima otvorena srca gledala sam predstave, jer kao intendantica gledam drukčije na hrvatski teatar. On je za mene mjesto potencijala, u pravom smislu riječi, i zato što ga više ne gledam kao redateljica, nego kao intendantica Igara.

U hrvatskom teatru ima podosta zanimljivih, dobrih fragmentarnih kazališnih rezultata, ali ne i cjelovitih predstava. Kako zgusnuti tu fragmentarnost?

Jako je teško odgovoriti na to pitanje jer ga se mora sagledati iz brojnih aspekata. Ne možete ga sagledati bez publike, bez uprava kazališta, bez kulturnih interesa i strategija, bez edukacijskog aspekta i škola iz kojih dolaze mladi umjetnici.

A što je s piscima?

Naravno, i oni se moraju uključiti. Treba dakle sagledati mnoštvo slojeva koji čine kompletnu sliku hrvatskog kazališta, sve to zahtijeva temeljitu analizu koju bi trebali uraditi ne samo kulturnjaci nego i filozofi, humanisti, sociolozi, antropolozi. Da se vratimo piscima. Ako analiziramo proteklu kazališnu sezonu, 2016/17, to je upravo sezona i godina hrvat-

Snimio Mirko Cvjetko

Sve više redatelja bježi od dramskih tekstova / Teatru ponajviše nedostaje međusobnog povjerenja između pisca, redatelja i glumca / Voljela bih režirati jednog Čehova, uhvatiti se u koštac s njim jer je neuhvatljiv

skih pisaca. Ali to je slučajno. Slučajnost ne donosi ozbiljne rezultate, mora postojati plan, mora postojati strategija.

Kada ste prije deset godina na Igrama režirali *San ljetne noći*, tada ste mi u razgovoru rekli da je san ono što vas drži u umjetnosti. Je li još tako?

Jest. Moram ispričati anegdotu. Kao vanjska suradnica profesorica sam glume na ADU-u i popodne sam malo zaspala, a prije sna pročitala tekst napisan kao koncept nastupnoga predavanja i onda sam usnula kako mi sadašnja dekanica ADU-a Franka Perković govori da me Odsjek ne želi, da nisam zadovoljila kriterije Odsjeka. Eto, čim zaspim, odmah sanjam, i to ne baš uvijek lijepo.

S gospođom Perković osnovali ste kazalište Kufere.

Da, ona je draga prijateljica, kako profesionalno, tako i privatno.

Je li dobro biti prijatelj? U umjetnosti.

To je jedino moguće. U umjetnosti.

Ne izvlačite se.

Ne izvlačim se. Ekspozirani prijatelji i neprijatelji u umjetnosti prava su rijetkost. I od jednih i od drugih možete dosta naučiti. Za prijateljstvo je potrebna iskrenost. Formula je iskrenost, ali ne u svakom trenutku. Primjerice, teško je prema dragom kolegi i prijatelju biti iskren na dan premijere. To je najranjiviji dan u životu kazališnog umjetnika. Treba biti obziran i iskreno porazgovarati poslije. I profitirati od takvih razgovora.

Preferirate li u umjetnosti uspjeh ili umjetnost?

Jedno i drugo.

To je idealno.

Šalim se. Umjetnost nažalost nije uvijek i uspjeh i obrnuto. Uspjeh ovisi o nizu faktora, a umjetnost samo o dvama: o daru i radu.

Hoćete li na repertoaru ostaviti neku od starih predstava Igara?

Dakako, ali još smo u završnim pregovorima.

Sve vrijeme govorimo o suvremenom osjećaju svijeta i o umjetnosti unutar tog svijeta, pa kažite, kako doživljavate odnos suvremenog čovjeka i teatra, je li to odnos maske i istine ili odnos međusobnih laži?

Osobno taj odnos doživljam, govorim isključivo o vlastitom iskustvu u radu s glumcima i suradnicima, kao odnos u kojem ja nemam maske. S maskom ne idem raditi predstavu, ja tako ne znam raditi.

Govorim o metaforičkoj maski u kojoj živi današnji svijet?

Ne znam raditi ni sa svojom ni s metaforičkom maskom.

Treba li umjetnost raskrinkavati masku?

Da.

Zašto je onda sve očitija kohabitacija umjetnosti i politike?

Zato što je tako lakše, to je lakši put.

Zato imamo manje umjetnosti?

Iskreno, nisam za sve predstave bila jednako pripremljena, kako umjetnički tako i ljudski. Ne nužno tim redom. Onog trenutka kada nisam dovoljno pripremljena, tada ipak, referirajući se na vašu tezu, komuniciram s maskom, bolje rečeno obrazinom, vlastitom i metaforičkom, kako bih glavu držala iznad površine. A kada je riječ o istinskom izazovu koji vas obuzme, onda tu nema kalkulacija.

Kao što ih nije bilo kada ste radili *Črna mater zemlju*?

Da. Kada se to dogodi, tada sam na valu kreacije, suradnje i dijeljenja ne samo ideja nego i autorstva. To mi je najljepši dio posla. Ali jako je bolno. Bolno je jer je riskantno do sama kraja i jer zbog posvećenosti uvijek doživite transformaciju.

Bolno je kao kada se u predstavama reinterpretira i prekraja pisac? Je li to prekranje samo trend?

To nije trend, sve više redatelja bježi od dramskih tekstova. Možda je to duh vremena jer je ideja pisca ponekad jača od strukture drame, stilistički, i iznimno je teško komunicirati sa strukturom i stilom djela na pravi način. Govorim iz umjetničkog iskustva i iskustva recipijenta. Jednom od deset slučajeva događa se kao da ste usvojili tog pisca ili da je on usvojio vas i povezali ste se na nekom mentalnom planu bez obzira što se možda radi i o pet stoljeća razlike.

Je li razlog tomu i mišljenje onih koji tvrde da je nakon Holokausta nemoguća umjetnost?

Ne mogu se s tim složiti. Ne mogu. Nemoguće je s tim se složiti jer Holokaust nije jedino zlo naše civilizacije. Holokaust jest grozomo-

ran, odvratna mrlja i rupa u ljudskoj civilizaciji, ali nažalost takvih smo zločina imali i prije i bojim se da će ih biti i poslije.

Podosta naših suvremenih kazalištaraca misli i radi kao da kazalište ne treba kontinuitet. Pa treba li ga?

Naravno da treba. Kako bi bez kontinuiteta?

Mnogi redatelji misle da sve počinje s njima.

To je istina, da, to je istina. Ali nije to samo mišljenje redatelja, ima i glumaca koji misle da sve počinje s njima i od njih.

Redatelj je taj koji glumcu to dopusti.

Pa nije baš dokraja tako. Nekad je borba redatelja i glumca u procesu nalik borbi na život i smrt. Baš čitam knjigu Mihaila Čehova, velikoga teoretičara i praktičara kazališta i glumačke umjetnosti, koji uspijeva opisati neuhvatljiv fenomen glume. Posve neuhvatljiv.

Kao i svake umjetnosti.

Da, ali gluma je posebno neuhvatljiva, ona je najprhkiya od svih umjetnosti. On u svojoj knjizi *O glumcu* piše da je glumac stvarni autor i kako mnogi glumci ne mogu shvatiti da nisu dovoljni samo redatelj i pisac, nego da i glumac mora ponuditi svoju količinu autorstva. Autorstva koje će biti ponizno, krhko autorstva koje će biti usuglašeno sa svim suautorima predstave. Kada se to dogodi, tada možemo govoriti o istinskom kazalištu. Upravo nam to ponajviše nedostaje. Tog međusobnog povjerenja između pisca, redatelja i glumca, tog svetog trokuta, kad god pisac živio.

U razgovoru 2007. rekli ste kako sanjate i o tome da režirate Držića. Hoćete li ga uskoro režirati?

Mislite da se nisam promijenila? Iskreno, još bih samo voljela režirati jednog Čehova, voljela bih se uhvatiti ukostac s njim jer je neuhvatljiv. Ali nisam posve sigurna da mogu dobro izrežirati Čehova, iskreno vam kažem. Drugih želja nemam. Neko vrijeme sigurno ću se odreći redateljskog posla jer nemam kada režirati.

Hoćete li režirati izvan Igara?

Za godinu dana, možda. Na Igrama sigurno neću, to je moja odluka. Nisam režirala kao ravnateljica drame pa neću ni kao intendantica, jer ću imati još manje vremena. O etičkoj problematici sada ne bih. Inače, intendantura je vrlo kreativan posao. Uzme mi dnevno 12 sati.

Tako je u početku.

I ja se nadam da će poslije biti lakše.

Nadam se da ćete intendanturom popraviti Igre i hrvatski teatar.

Vidjet ćemo. To nam je svima cilj i interes. Zato smo tu. Da pokušamo.